

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקעד

ערב שבת קודש פ' נשא, ג' סיון ה'תשס"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ג שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ה שנה לנשיאותו

יחי אדובנו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לזכות

החייל ב"צבאות השם" יוסף יצחק הלוי בן בת-שבע שי
ליום הולדתו הראשונה לאויוש"ט,
ביום כ"ה אייר, הי' תהא שנת סגולות המשיח
החייל ב"צבאות השם" מנחם מענדל הלוי בן בת-שבע שי
ליום הולדתו החמישית לאויוש"ט,
ביום כ"א אייר, הי' תהא שנת סגולות המשיח
ולזכות אחיהם ואחיותיהם שיחיו
נדפס ע"י הוריהם
ר' נתנאל הלוי וזוגתו מרת בת-שבע שיחיו
אייזיק

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service
15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666
Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

דבר מלכות

3

החסידיים פרסמו שהרבי הוא המשיח / משיחת שי"פ נשא החשיב

זמן הגאולה

6

דורשים לראות בגלוי! / פרשת השבוע באור הגאולה

ניצוצות של משיח

9

כוחו של כל אחד מישראל / קטעים קצרים ופתומים בעניי גאולה ומשיח

יילחום מלחמת ה' - וינצח

10

מה דינו של גלית הפלשתי לפי חוק העבדות? / שיחות בעניי שלימות העם והארץ

כתי"ק - פרסום ראשון

12

קבלת התורה בשמחה... / צילום נדיר מהנהגת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת יום ב' דה"ש החשני

כשהמלאכים ירדו למטה "אמרת קנטר" ח"ו מרא"ש כמו ששוכלת"ם, ז.א. שבתאם לא
אכלו, הם רק ירדו עם עצמם כאילו הם אוכלים וזהו דרך התגוננותו של ה"צנן, שמראה
דבר שבמני"ס ותו לאו לא כן. מש"כ בשעת ששטה רבנו עלה למי"ס, הרי לפס לא אכל,
בפועל מסת, גם כ" שח"ת יכולה להיות מציאות של מציאות כמו ש"נו אוכל, אך לשמ"ת
של דבר הוא באמת לא אכל וזהו דרך התגוננותו של פני"ס.

1. ביאור תורה זו, נבין ש"ה"א פשוטה בחסידות, ששלאכ"ס הם מציצונים חכ"י
ונשמות "מני"ס"ות חכ"י"ם. התבדל בין פני"ס"ות חכ"י"ם לה"צננות חכ"י"ם חז"ק:
פני"ס"ות חכ"י"ם מיוחדת עם הצור שבתוכה, וענינה לקבל ולהתאחד עם האור.
מאידך הנה מציצונים חכ"י"ם ענינה להשפיע לחולת, להשתחזות מקבל ח"ה על ידי
מציצנות חכ"י"ם.

2. בענין האור כ"י שחזו נשמע אל חולת שחזו על ידי חכ"י"ם דוקא, הרי פני"ס
חכ"י"ם מאהרת עם השפעה עם האור הנשמע. וה"צננות חכ"י"ם היא דבר מובדל מסנו, מסו
שענינה הוא להשפיע לחולת, *שפיע*

וכשם שבכ"י"ם הרי זהו התבדל בין פני"ס"ות לה"צננות כ"י"ם גם בנשמות ומלאכ"ם,
הנלקח"ם מפני"ס"ות וה"צננות חכ"י"ם, שנשמות הנשמות מפני"ס"ות חכ"י"ם מהתאחדות והן
דבר אחד עם האלקות הנשמע בהן והמלאכ"ם הם דבר מיוחד, מובדל.

נשמות ומלאכ"ם שניהם הם שלוה"ם, מלאך הוא שליח ששמוס כ"י נקרא הוא מלאך
מלשון שליח, ועל נשמה כתוב גם כן הלשון שלוחו של אדם העליון כמותו, ואדם אדם
לעליון, אך יש הבדל בין שליחות הנשמה לשליחות המלאך, נשמה נעשית דבר אחד עם
שליחותה ז.א. עם הענין האלקי הנשלה ונשמע על ידה ומלאך הוא מציאות בפני עצמו,
מובדל שליחותו. *שליחות*

וכ"י שרוב במש"ר, ששלאכ"ס הם בעלי חומר וצורה, חומר זהו מציאות וצורה היא
הביסול, הרי ה"צורה" היא מציאות נוספת על מציאותם העצמית משום שמציאותם הוא
החומר, רק שבהם ישנו דבר נוסף שהוא הביסול וקיום השליחות,
וזהו מה שדובר במש"ר הקודם (להבין ענין מ"ת, בליל א' דה"ש) בהתבדל שבין

מרכבה שבמלאכ"ם למרכבה שבנשמות, שהמרכבה של מלאכ"ם, הגם שמרכבה זוהי ביסול, הרי
זה רק בבי"ע אבל לא באצילות כפי שמוצא הלשון במש"ר "וכפי הנראה לשון זה הוא
עוד מקדמונית" מ"י מלאך באצילות, משום שאצילות היא אלקות, ושם אין מלאך,
שהוא בעל חומר וחומר זהו ישות, כי אם רק בבי"ע שם הוא נמצא.

מש"כ נשמות נמצאות גם באצילות ככתוב האבות הן המרכבה, שזהו מרכבה
דאצילות, וכן גם בשפ"ס, ששם עלו שבש"ס שבש"י"ה, שזהו באצילות, וענין זה הוא
בכל הנשמות, שלכן אומר כל יהודי, נשמה שנחלק ב"י סחורה היא, *קודם פסוק*

קמאת יצירת צמח"י ד"ע;
2. בנוגע לעבודת;

יהודי צריך לקיים מצות בלי פניות נשמות ואף לא ספאת פניות רוחניות בקבלת
שכר, וגם לא אפילו לשם הסגולות הנמצאות במצות שכל מצות ומצוה יש לה כחה וכתה
סגולות מיוחדות מה שהיא פועלת, כי אם צריך הוא לקיים מצות משום שזהו רצון העלי
ככתוב; אילו נצטוונו לחשוב עצים, שבזה אין שום קבלת שכר ושום סגולות הרי גם כ
היו צריכים לקיים בקבלת עול.

לקיים מצות משום סגולותיהן או קבלת השכר הרי זה סדר של היצנן, היצנן אינו
סוד כל בולו לענין, ובשעה שעושה דבר אחד חושב הוא על דבר שני, הוצ' אגנס מקיים
הה מצות אבל בפני"ס ותו הוא אינו כאן, חושב הוא אז אדות קבלת שכר, מש"כ פני"ס
הוא כמו שהי"ב (מהורש"ב) ג"ע א"ר, כשפני"ס עושה מחזו הרי הוא מסוי בולו לענין,
שבלי לחשוב ומבלי השאר מקום לדבר אחר.

ולזה ענינה של תורה קצרה זו ששמה רבנו הזקן, נשמות הן פניקיות, כי נלקחו
מפני"ס"ות ומחזו הן האלקות, סחורה היא, משום שחוק"ה אחר בשעת מתן התורה אכ"י הן
אלקיך, כוונת נח"ה, ובמילא לא צריך לענין אותם שום דבר"ם אחרים וצריך הוא לקי
רצון העליון בקבלת עול, משום שזהו רצון העליון.

3. כזה נבין חסובא במש"ר על הכתוב למת היצנן ה"ים נבנונ"ם אחר חסד אלקים

Handwritten notes and signatures in the right margin, including the name 'יהי המלך' and other illegible text.

יהי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל: 718-989-0194
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)
דואר אלקטרוני: yechi@770.org.il • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת מרים בת ר' אליהו וגמילה ע"ה אלבז
נפטרה במוצאי שבת קודש פ' בלק, אור לט"ז תמוז ה'תשס"ד - ת.נ.צ.ב.ה.
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידן "הקיצו ודגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
נרבת: מרים, מרדכי, יעקב ודניאל בני מאיר ופרלה שיהיו לוי

החסידיים פרסמו

שהרבי הוא המשיח

אמנם כל בני" האמינו בעצם ענין הנבואה, אלא שהיו להם ספיקות האם משה הוא הנביא, וע"כ היתה ההבטחה "וגם כך יאמינו לעולם" ● מובא במדרש "אין לך דור שאין בו כמשה וכהאבות", ואם-כן, הרי זה דבר הפשוט אצל כל היהודים המאמינים בדברי חז"ל שכך הוא, רק השאלה היא: "ווער איז ווער"? וה"ז דבר הפשוט שבדורו של הבעש"ט ה' הבעש"ט, אח"כ המגיד, אדמו"ר הזקן וכו' עד שבדורנו זה הרבי הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר ● כאשר הרבי פירסם את ה'קול-קורא' אודות "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", הפיצו אז החסידיים את ה'קול-קורא' והוסיפו שזה "הוא הוא"... ● משיחת ש"פ נשא ה'תש"כ - בלתי מוגה תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

אף-על-פי-כן, ה' לאדמו"ר הזקן מנין אנשים שמקושרים אליו. והגם שהמנין ה' "כחוש" [א"א מאגערער] - בלשון זה השתמש הרבי בסיפורו⁴, כלומר, שביניהם היו גם אנשים פשוטים, אך כיון שכבר ה' לו מנין משלו ("א"א אייגענעם מנין"), עדה שלימה - אמר אדמו"ר הזקן שהוא לא מפחד משניהם. כ"ק מו"ח אדמו"ר לא פירש אז מי הם השניים⁵.

א. בהתוועדות יום א' דחג השבועות ה'תש"ד (בסעודה) סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר: אחרי הפעמים הראשונות שאדמו"ר הזקן בא ממעזריטש, ונודע שהוא משתייך לעדת החסידים, הורידו המתנגדים בוויטבסק את חמיו² ממינוי הכבוד שה' לו שם ("אויס בעל דעה אין שטאָט"). ומובן, שהרדיפות על אדמו"ר הזקן היו גדולות ביותר³.

* בשיחה זו הוספנו מס' תיקונים ע"פ עותק מהגהת כ"ק אד"ש על סה"ש תש"ד שהגיע לידינו (צילום ממנו נדפס ב"יחי המלך" שסג ע' 6). המו"ל.

(1) סה"ש תש"ד ע' 131 סי"ג ואילך.

(2) הר' יהודא ליב סגל.

(3) ובפרט מצד חמיו - ששנאת גביר לתלמיד חכם

היא "שנאה הבאה מחמת קנאה", יותר חזקה משנאת עם הארץ לת"ח. ובמיוחד כשבאה מכזה גביר לכהן ת"ח (ע"פ סה"ש שם. ע"ש).

(4) שם ע' 137.

(5) [הערת כ"ק אד"ש]: אבל הדגיש שאין הכוונה לאותם השלש שהזכיר לעיל (בסה"ש שם סי"ג).

קמץ משיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א - יום ב' דחג השבועות תשמ"ו
תורגם ונערך לדפוס בידי חנוך גליצנשטיין
הוצאת בלתי סגורה

א. לפני עשר שנים, ש"ה, פטר הרבי: ח"ו ה' הא"ד זקן אחר ופטר ר' מרץ בעש"קאויצער שה' עוד אצל הרבי מה"ש. פעם אחת, בעת היוזם ב"הידות" אצל הרבי מה"ש, טען שהוא כלי מלא כושר וכלימה. אמר לו הרבי מה"ש בבר' להרביש זאת - צריכים להיות בעל סדריו וצוה שאמר כל יום תללים בבכ"ו.
הרבי פטר שראם מעט את ר' מרץ בלי ובאוויטש, איך שאמר תיקון שבועות בבכ"ו.

הרבי סיים באותה שיחה, לסתם חרזה צריכים ללכת בשמחה ובטוב לבב. ברישמו השיחה התיא כתוב הלטון ובתוס' לבב, אבל כפי המובן הר' 11. טעות, וצריכים לומר במסג' לבב, נג, שניהם הם דברים טובים ויחיו נג שניהם.
ולכן ה' הרבי נהוג לומר כל פעם לשון הברכה לחג השבועות: "לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות". והן אכנס הוא אמר בפנימיות, אך הקדים לכן בשמחה, שעל יד זה באה גם פנימיות.

ב. הר' ענה עוד לפני השקיעה, וזמן קצר זה שלפני השקיעה, ה'ירה מנו, הזמן שעד מעריב כשאומרים אותה חוננתנו, ו'ה'ירה מנו כל הזמן עד שנעשה הבלחה, הר' זה עוד יום-טוב וכל מה על שלא הסמיקו לעשות ביזם-טוב יכולים לתקן במשך זמן קצר זה.

ולכן נח"י נג בשמחה, וכשנקבל את התורה בשמחה, יח"י זה חכמה גם לקבלת התורה בפנימיות, שמוכנו שענין התורה נודר אצלו בכל עניניו. ובשק"ג זה יום אצלו בפנימיות, לא החינה אצלו שום שינויים, בשום מקום ובשום זמן. שזוהו כל עניניו של פתח התורה, התייבור של סעלה וסמה, שכל עניניו עולם מכלי הבלה, יוארו ויזקקו בהם אור התורה.

ג. ובוה גב"ן מה שמוכא בגמרא "הכל מודים בעצרת דבעינן לכס", בסגה ובסוכות סמ"ק או נכסיות בלבד או ירוחיות בלבד, אבל ב'עצרת' מודים כולם דבעינן לכס, שזה צריך להיות בפנימיות, שכל עניניו יחיו חדושים כזה ולא רק בחג השבועות בלבד כי אם שיפעול גם כל חשנה, ולא רק בשבתות וי"ט, כי אם בחיי יום יום.

הרבי אמר פעם בהתוועדות שאותה שעה חסידות שלומדים צריכים לחלקה לכל עשרים וארבעה שעות היום, שבכל 24 השעות יח"י ניכר שזוהו יהודי הלומד אסירות, וכשם שזוהו בתורה החסידות בריט, כך גם בכללות התורה, שתורה צריכה להתדין אותו בכל הענינים במשך כל השמעת'לעה, כמוכא ברימב"ם שחכב צריך שיה"י ניכר בחילוכו כו' ומונה שם עשרה דב"ם המסי'ים כל חיי האדם.

שזוהי התורה של פתח תורה. תורה החלבה בפנימיות ונתנו אותה לשמחה בגופי דוקא, וכאן למסח דוקא, משום שתורה חובעת לברר כל הענינים הנשמלים, ומקודם מברר הוא אל ג'ומו ואח נמש הבחנית שלו ואחר כך את תלקו בעולם. והמר כזה הוא לא בדרך דתי' ושבריה, כי אם בדרך בירור דוקא, כמאמר הבעש"ט על חמפוק קצוב העיזב עמו.

ד. (כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן ואמר את המאמר ד"ה וירר הוי" על הר סיני).

ה. ספר פעם הרבי, שרבונו הזקן אמר פעם תורה בעברו את שקלוב ח"י זה באותם הימים שרבונו הזקן ח"י אומר תורות קצרות ופנימיות, וזמלאים * איצוניים".

שקלוב, היתה אז עיר שלא היתה שייכת לחסידות ותושביה היו למדנים גדולים ובשעה שרבונו הזקן אמר תורה זו, נח"י רעש בעיר. היחכן, איך מרשה אדם לעצמו לומר על סלאכיים שהם איצוניים ותבעו להראות להם סקורי בתורה על זה ודוקא בגליא דתורה.

רבונו הזקן הסתין עד שהרעש יצבור ואחר כך אמר לאם שזוהי גמרא ספורשם, ז.א. ספוק כפי שהגמרא ספורשם אותו.

ע"י חנוך גליצנשטיין

בין מנין זה הי' ר' שלמה "לעקאח מאכער" – שנקרא בשם זה משום שהתפרנס מאפיית עוגות "לעקאח" לסעודות מצוה [בזמן ההוא לא הי' שייך לאכול "לעקאח" סתם אלא רק בסעודת מצוה], ועי"ז הכיר את כל תלמידי החכמים בעירו שנהגו להזמין לסעודות מצוה לכבוד המזמינים והמוזמנים.

ר' שלמה סיפר, שבשנת תקל"א – היינו עוד בחיי המגיד – התוועד אדמו"ר הזקן עם המקושרים שלו בשלשת ימי הגבלה, ודיבר בענין שאמר הקב"ה למשה רבינו בשלשת ימי הגבלה: "הנה אנכי בא אליך בעב הענן וגו' וגם בך יאמינו לעולם".⁶

ושאל אדמו"ר הזקן: הרי לכאורה זה נראה כשוחד, שבגלל שמשה עשה את עבודתו להביא את בני ישראל להר סיני, מבטיח לו הקב"ה "וגם בך יאמינו לעולם"?

והביא אדמו"ר הזקן את פירוש האבן עזרא,⁷ שעד אז היו אצל מספר יהודים ספיקות בענין הנבואה, ועי"כ היתה ההבטחה ד"וגם בך יאמינו לעולם". ומסביר האבן העזרא, שאין לטעון ממה שנאמר קודם לכן⁸ "ויאמינו בה' ובמשה עבדו", מכיון שבתחילת הפסוק לא נכתב "וירא כל ישראל" אלא רק "וירא ישראל", כלומר, שהי' חלק שעדיין לא האמין.

אך הרמב"ן⁷ חולק על האבן עזרא ואומר ש"איננו נכון, כי זרע אברהם לא יסתפקו בנבואה כי האמינו בה מאבותם"⁹, ואיך אפשר לומר שאצל בניי היו ספיקות באמונה בענין הנבואה? ולכן לומד הרמב"ן פשוט אחר בזה.

אדמו"ר הזקן הצדיק את דעת האבן עזרא, וביאר (במענה לשאלת הרמב"ן) שאמנם כל בניי האמינו בעצם ענין הנבואה, אלא שהיו

(6) יתרו יט, ט.

(7) עה"פ שם.

(8) בשלח יד, לא.

(9) ראה שבת צז, א: מאמינים בני מאמינים.

להם ספיקות האם משה הוא הנביא – ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁰: "אויב דער איז דער" [= האם זה הוא] – ועי"כ היתה ההבטחה ד"וגם בך יאמינו לעולם".

וסיים אדמו"ר הזקן: הרי כולם מאמינים שישנו רבי, אלא צריכים לדעת שהרבי הי' הבעש"ט ובדור זה הרבי הוא המגיד¹¹.

ב. מובא בזהר¹² ש"אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא". וככל הענינים – גם ענין זה ישנו בנגלה: מובא במדרש¹³ "אין לך דור שאין בו כמשה וכהאבות", ואם-כן, הרי זה דבר הפשוט אצל כל היהודים המאמינים בדברי חז"ל שכך הוא, רק השאלה היא: "ווער איז ווער" [= מי הוא מי? והרי זה דבר הפשוט שבדורו של הבעש"ט הי' הבעש"ט ("אתפשטותא דמשה"), אח"כ המגיד, אדמו"ר הזקן וכו' עד שבדורנו זה הרבי הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ובאם אז הי' זה דבר הפשוט – וכפי שהרבי אמר כשסיפר את המעשה¹⁴: שזו דרישת-שלום מלפני 175 שנה לערך – עאכור"כ **כעת** שבודאי זהו דבר הפשוט ("ווער איז ווער") וכו'.

ג. כאשר הרבי פירסם את ה'קול-קורא' אודות "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"¹⁵, הפיצו אז החסידים את ה'קול-קורא' והוסיפו שזה "הוא הוא"¹⁶...

(10) סה"ש שם ע' 132. וראה בצילום הכתי"ק שצויין בהערה בתחלת השיחה.

(11) וסיים ר' שלמה: באותו חג השבועות בקבלת התורה הרגישו החסידים איך שהרבי הוא האנכי עומד בין ה' וביניכם" (ואתחנן ה, ה) – במגיד ממעזריטש (סה"ש שם).

(12) זח"ג רעג, א. תקו"ז תס"ט.

(13) ב"ר פנ"ז, ז.

(14) סה"ש שם. ובהגהת כ"ק אד"ש הוסיף: לערך.

(15) נדפסו ב"הקריאה והקדושה" תש"א; תש"ג.

ולאח"ז – באג"ק שלו.

(16) שהרבי הוא מלך המשיח. וראה עד"ז בשיחת

– "נשמות הן פנימיים, ומלאכים – חיצוניים".

שקלוב, היתה אז עיר שלא היתה שייכת לחסידות ותושבי' היו למדנים גדולים. ובשעה שרבו הזקן אמר תורה זו, נהי' רעש בעיר. היתכן, איך מרשה אדם לעצמו לומר על מלאכים שהם חיצוניים? ותבעו להראות להם מקור בתורה על זה ודוקא בגליא דתורה.

רבנו הזקן המתין עד שהרעש יעבור ואחר כך אמר להם שזוהי גמרא מפורשת, ז.א. פסוק כפי שהגמרא מפרשת אותו.

כשהמלאכים ירדו למטה – אומרת הגמרא – היו נראים כמו שאוכלים, ז.א. שבאמת לא אכלו, הם רק הראו את עצמם כאילו הם אוכלים וזהו דרך התנהגותו של חיצון, שמראה דבר שבפנימיותו הוא לא כך. משא"כ בשעה שמשה רבנו עלה למרום, הרי לחם לא אכל, בפועל ממש, אם כי שהיתה יכולה להיות מציאות של נראה כמו שאינו אוכל, אך לאמיתתו של דבר הוא באמת לא אכל וזהו דרך התנהגותו של פנימי.

ו. ביאור תורה זו, נבין על פי המבואר בחסידות, שמלאכים הם מחיצוניות הכלים ונשמות – מפנימיות הכלים. ההבדל שבין פנימיות הכלים לחיצוניות הכלים הוא:

פנימיות הכלים מיוחדת עם האור שבתוכה, וענינה לקבל ולהתאחד עם האור. מאידך הנה חיצוניות הכלים ענינה להשפיע להזולת, והזולת מקבל על ידי חיצוניות הכלים.

וכשם שבכלים הרי זהו ההבדל בין פנימיות לחיצוניות כך גם בנשמות ומלאכים, הנלקחים מפנימיות וחיצוניות הכלים, שנשמות ששרשם מפנימיות הכלים מתאחדות והן דבר אחד עם האלוקות הנשפע בהן והמלאכים הם דבר מיוחד, מובדל.

נשמות ומלאכים שניהם הם שלוחים, מלאך הוא שליח שמשום כך נקרא הוא מלאך מלשון שליח, ועל נשמה כתוב גם כן הלשון שלוחו של אדם העליון כמותו, ואדם אדמה לעליון, אך יש הבדל בין שליחות הנשמה לשליחות המלאך, נשמה נעשית דבר אחד עם שליחותה ז.א. עם הענין האלקי הנשלח ונשפע על ידה ומלאך הוא מציאות בפני עצמו, מובדל משליחותו. **אם שטל לשליחותו.**

וכפי שדובר במאמר, שמלאכים הם בעלי חומר וצורה, חומר זהו מציאותו וצורה היא הביטול, הרי ה"צורה" היא מציאות נוספת על מציאותם העצמית משום שמציאותם הוא החומר, רק שבהם ישנו דבר נוסף שזהו הביטול וקיום השליחות.

וזהו מה שדובר במאמר הקודם (להבין ענין מ"ת, בליל א' דחה"ש) בהבדל שבין מרכבה של מלאכים למרכבה של נשמות, שהמרכבה של מלאכים, הגם שמרכבה זוהי ביטול, הרי זה רק בבי"ע אבל לא באצילות כפי שמובא הלשון בפרד"ס והאריז"ל (הקדמת פע"ח בסופה) – וכפי הנראה לשון זה הוא עוד מקדמונים - מי נתן מלאך באצילות, משום שאצילות היא אלקות, ושם אין מלאך, שהוא בעל חומר וחומר הוא ישות, כי אם רק בבי"ע שם הוא נמצא.

משא"כ נשמות נמצאות גם באצילות ככתוב האבות הן הן המרכבה, שזהו מרכבה דאצילות, וכן גם בשבטים, ששם עלו שבטים שבטי י-ה, שזהו באצילות, וענין זה הוא בכל הנשמות, שלכן אומר כל יהודי, נשמה שנתת בי טהורה היא. וזהו קודם ל"אתה בראת יצרת נפחת" בי"ע.

קבלת התורה בשמחה...

לקראת חג השבועות, הבאנו (בע' 15-14) צילומים (מוקטנים) נדירים מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת יום ב' דחג השבועות ה'תשט"ו – לקראת מלאת יובל שנה לאמירתה, כפי שנערכה להדפסה בבטאון חב"ד (נדפסה בבטאון חב"ד גליון י"א ע' ו' ואילך. ובשיחות קודש תשט"ו (הוצאת תשס"ג) ע' 243. צילום נוסף מהגהה זו יובא בגליון שי"ל לחה"ש הבעל"ט)

הלן פענוח רוב הצילום שלפנינו (הכתי"ק – בא בהדגשה):

א. לפני עשר שנים, תש"ה, ספר הרבי:

היו ה' חסיד זקן אחד ושמו ר' פרץ בעשינקאוויצער שהי' עוד אצל הרבי מהר"ש. פעם אחת, בעת היותו ב"יחידות" אצל הרבי מהר"ש, טען שהוא כלי מלא בושא וכלימה. אמר לו הרבי מהר"ש: בכדי להרגיש זאת – צריכים להיות בעל מדריגה. וצוה שיאמר כל יום תהלים בבכיות.

הרבי ספר שראה פעם את ר' פרץ בליובאוויטש, איך שאומר תיקון שבועות בבכיות.

הרבי סיים באותה שיחה: למתן תורה צריכים ללכת בשמחה ובטוב לבב. – ברשימות השיחה היא כתוב הלשון ובתום לבב, אבל כפי המובן הרי זו טעות, וצריכים לומר ובטוב לבב, נו, שניהם הם דברים טובים ויהיו נא שניהם -.

ולכן ה' הרבי נוהג לומר כל פעם לשון הברכה לחג השבועות: "לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות". והן אמנם הוא אמר ובפנימיות, אך הקדים לכך בשמחה, שעל ידי זה באה גם פנימיות.

ב. הרי עתה עוד לפני השקיעה, וזמן קצר זה שלפני השקיעה, יתירה מזו, הזמן שעד מעריב כשאומרים אתה חוננתנו, ויתירה מזו כל הזמן עד שנעשה הבדלה, הרי זה עוד יום-טוב וכל מה שלא הספיקו לעשות ביום-טוב יכולים לתקן במשך זמן קצר זה.

ולכן נהי' נא בשמחה, וכשנקבל את התורה בשמחה, יהי' זה הכנה גם לקבלת התורה בפנימיות, שמובנו שענין התורה יוחדר אצלו בכל עניניו. וכשענין זה יוקלט אצלו בפנימיות, לא תהיינה אצלו שום שינויים, בשום מקום ובשום זמן.

שזהו כל ענינה של מתן תורה, החיבור של מעלה ומטה, שכל עניני עולם מבלי הבדל, יוארו ויוקבע בהם אור התורה.

ג. ובהו בנין מה שמובא בגמרא "הכל מודים בעצרת דבעינין לכם". בפסח ובסוכות יש אומרים אשר מספיק או גשמיות בלבד או רוחניות בלבד. אבל ב"עצרת" מודים כולם דבעינין לכם, שזה צריך להיות בפנימיות, שכל עניניו יהיו חדורים בזה ולא רק בחג השבועות בלבד כי אם שיפעול גם כל השנה, ולא רק בשבתות וי"ט, כי אם בחיי יום יום.

... ה. ספר פעם הרבי, שרבנו הזקן אמר פעם תורה בעברו את שקלוב – הי' זה באותם הימים שרבנו הזקן הי' אומר תורות קצרות:

הגיע משהו בטענה אל אחד ה"גוטע אידן"¹⁷ מפולין: היתכן?! איך מרשים לחסידים לפרסם את ה'קול-קורא', ועוד עם הוספה כזאת?

ענה לו ה"גוטער איד": הבה נתבונן, אנו הרי מאמינים "בכל יום שיבוא"¹⁸ – ישנם כאלו שאומרים את ה"אני מאמין" בדיבור וישנם היוצאים ידי-חובה במחשבה בלבד – וא"כ הרי משיח נמצא כבר; וכאשר אתה יודע בעצמך שאינך המשיח ואני יודע בעצמי שאינני המשיח, ומישהו הרי צריך להיות – מה איכפת לך שזה הוא (וואָס אַרט דיר אַז דאָס איז ער"?)!

וכמו-כן בענין הנ"ל: רבי ישנו – שהרי כך נאמר בזהר ובמדרש הנ"ל, והיות שאין במי לתלות זאת, אזי כאשר עולה השאלה: "ווער איז ווער?" הרי התשובה הפשוטה היא: "דער איז דער" [= הוא הוא...]!

– בתחילה הי' הבעש"ט, אח"כ המגיד, אדמו"ר הזקן וכו' עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר.

ד. ומכך ישנה גם הוראה לענין הפצת המעיינות חוצה:

ישנם הסוברים אשר מצד ההתנגדות שישנה עדיין על חסידות, אי אפשר לצאת בגלוי ולהפיץ את המעיינות.

ליל ה' דחג הסוכות ה'תשמ"ז (התוועדות תשמ"ז ח"א ע' 266): "תוכנו של השם "צמח צדק" – רומז למשיח צדקנו . . כלומר, בשם זה מתבטאת האמונה של החסידים, שכל חסיד מאמין באמונה שלימה שהרבי שבדורו – בדוגמת נשיא דורנו – הוא הוא המשיח" (בלתי מוגה, ההדגשה במקור).

(17) כך כונו צדיקי פולין.

(18) נוסח עיקר הי"ב מתוך הי"ג עיקרים.

אך האמת אינה כך – משום שההתנגדות בדורות הקודמים באה מצד טעות שהי' יכול להיות לה מקום בתורה, שהרי מצד הכתות המסוכנות שהיו בזמן ההוא היתה יכולה לקרות טעות כו' בשוגג, עכ"פ לא ההיפך משוגג –

משא"כ היום הרי כולם יודעים, גם "עמא דבר" ואפ' גוים להבדיל, שכאשר אומרים על מישהו שהוא שייך לחסידות, הכוונה היא שמניח שני זוגות תפילין, הולך עם זקן שלם, לובש ציצית כפול-שמונה וכו' וכו' – והטענה היחידה עליו שהוא בטלן, היינו בטל ממלאכת העולם כו' מאחר שמתפלל יותר באריכות ומניח שני זוגות תפילין, והוקשה כל התורה לתפילין¹⁹, זאת-אומרת, שהוא מהדר בכל המצות!... ואם-כן, ע"פ תורה – ההתנגדות על ענין זה אינה שייכת כלל, רק שמעשה אבותיהם בידיהם.

והיות שאין לזה שום מקום בתורה כנ"ל – לכן אין זה אלא נסיון בלבד שאין לו שום מציאות²⁰.

במילא, יכולים להפיץ את המעיינות בתוקף – רק יש לילך בדרכי נועם ובדרכי שלום – לעורר את פנימיות הנשמה ע"י פנימיות התורה המקשרת את היהודי עם פנימיות קוב"ה, ומשם להמשיך את גליא דקוב"ה שהוא מקור כל ההשתלשלות, וכאשר נמשכת הפנימיות הרי יורדת השפעה מרובה בכל המצטרך, בבני חיי ומזוני ריחוי.

(19) קידושין לה, א.

(20) ראה סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 264-66.

מוקדש לע"נ **אורי אהרן יואל** בן **יוסף ארי' לייב** ז"ל – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת **פאולין רות** בת ר' **יצחק** ע"ה – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס יה"ד שתיקף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

דורשים לראות בגלוי!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. בהערות אאמו"ר¹ על הזהר² בפרשתינו, מבאר את הזהר שאומרים בתיקון ליל שבועות וקשור למתן תורה:

"חדי רבי שמעון ואמר, ה' שמעתי שמעך יראתי³ [פסוק שנאמר בהפטורה דחג השבועות]. אמר, התם יאות הוה למהוי דחל, אנן בחביבותא תליא מלתא, דכתיב⁴ ואהבת את ה' אלקיך, וכתיב⁵ מאהבת ה' אתכם, וכתיב⁶ אהבתי אתכם אמר ה'".

מבאר אאמו"ר בהערותיו, ששלושת פסוקים אלו בענין אהבה מדברים על ג' בחינות בחסדים: תפארת, נצח והוד (וכנגדם מובאים ג' הפסוקים).

ב. [. . .] והנה, מאחר שרשב"י מביא ב' פסוקים אודות אהבת הקב"ה לישראל – "מאהבת ה' אתכם" ו"אהבתי אתכם וגו'", מובן ששני פסוקים אלו מבטאים שתי דרגות באהבת הקב"ה לבני ישראל.

ויש לומר הביאור בזה:

הכתוב "מאהבת ה' אתכם" מופיע בפ' ואתחנן, כאשר בני" עמדו להכנס לארץ ישראל, "ארץ טובה ורחבה"⁷ באותות ומופתים וכו', דהיינו, שאהבת הקב"ה לבני" היתה אז באופן גלוי עם חסדים מגולים. ואם-כן, הכתוב "מאהבת ה' אתכם" מדבר על אהבה גלוי וחסדים מגולים של הקב"ה לבני ישראל.

משא"כ הכתוב "אהבתי אתכם אמר ה'" נאמר במלאכי לאחר חורבן בית ראשון, כאשר אהבת ה' לישראל היתה בהעלם.

וכמוכח משאלת בני" בהמשך (לדברי הקב"ה "אהבתי אתכם"): "במה אהבתנו הלא אח עשו ליעקב?" והקב"ה עונה⁸ "ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי":

מזה גופא ששואלים "במה אהבתנו" וזקוקים להגיע לתירוץ "ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי" – מובן שאהבת הקב"ה אינה בגלוי, כי אם מדובר באהבה גלוי – מדוע שואלים "במה אהבתנו", ולשם מה צריכים להגיע למענה ד"ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי"?! באם בני ישראל נמצאים בארץ טובה ורחבה, והגוים הם אלו שסובלים ("ווערן אויסגעריסן") – אין צורך לשאול "במה אהבתנו", ולא זקוקים לראיות על אהבת הקב"ה לישראל ("ואוהב את יעקב גו").

אלא שבני ישראל נמצאים במצב ד"גלינו מארצנו"⁹, לא רואים את אהבת ה' לישראל באופן גלוי, ואדרבה כו' – לכן טוענים בני ישראל: "במה אהבתנו"!

(1) לקוטי לוי"צ לזח"ג ס"ע שנה ואילך.

(6) מלאכי א, ב.

(2) אד"ר – ח"ג קכח, א.

(7) שמות ג, ח.

(3) חבוקק ג, ב.

(8) מלאכי שם, ב-ג.

(4) דברים ו, ה.

(9) נוסח תפלת מוסף דיו"ט.

(5) ואתחנן ז, ח.

משא"כ אם היו מקבלים את ערפה, וגלית הי' מבין היהודים גופא, אזי אף אחד לא הי' יודע שהוא שונא, ולא היו יודעים כיצד להשמר ממנו.

ג. והנה, בזה מובן החילוק שאנו רואים כאן, אשר מרות יצא דוד ומערפה יצא גלית – ללכאו', מהו ההבדל ביניהם?

ופשוט הדבר: אצל רות הי' גיור כהלכה, ולכן היא אכן נקראת רות "שממנה יצא בן שריוה להקב"ה בשירים ותשבחות", משא"כ ערפה שרצתה להכנס לעם היהודי רק עם "פיסת נייר", אזי ממנה יצא גלית. ודוד שיצא מרות ניצח את גלית שיצא מערפה עם כמה אבנים קטנטנות בלבד.

ובזה גם מבינים את כחו של דוד המלך.

ללכאו', זה דורש ביאור: מדוע הוא הי' זקוק אפי' לאבן קטנה, הלא הקב"ה עמד לצידו, וא"כ הרי זה יכול הי' להיות למעלה מדרך הטבע לגמרי, ללא צורך אפי' בזריקת אבן קטנה?

אלא שהקב"ה רוצה שזה יהי' בדרך הטבע, ולכל-הפחות שתהי' לזה אחיזה בטבע, ולאחרי שעושים אפי' אחיזה קטנה בדרך הטבע אזי הקב"ה עוזר.

אמנם, מהיכן הי' לדוד את הכח לעשות זאת? – אלא שזה נבע מהעובדה שרות התגיירה בגיור כהלכה, לכן הוא הי' יכול לעשות את כל התלוי בו, לזרוק אבן קטנה וכו', ואת השאר הקב"ה כבר פעל.

ד. אך במה דברים אמורים, כאשר גלית נמצא בצד השני (של השונא), אבל אם הי' מכניסים את ערפה לתוך בני ישראל, הרי גלית הי' גדל בין יהודים, ובזה היו מכניסים גייס חמישי בין בני ישראל בלי לדעת מתי הוא יעשה צרות וכו', וא"כ הכנסתה של ערפה לעדת ישראל היתה מביאה סכנה הכי איומה לכלל ישראל.

לכן, כאשר ערפה חזרה לגילולי בית אבי' אף אחד לא עשה כלום למנוע אותה, ונעמי לא הכתה אותה וכו' וכו', היות ואם הי' מכניסים אותה לעם ישראל זה לא הי' לטובתם, אעפ"ש שנעמי היא מל' נעימות וחסד, וא"כ הרי היתה צריכה להביע נעימות וחסד ולהכניס את ערפה בין בני" אלא מזה למדים שאדרבה: מצד הנעימות גופא צריך להיות הסדר שלא לשכנע גוי להתגייר, ואדרבה.

ויתירה מזו: לכאורה, היות ואומרים ש"מכאן למדו רבותינו" את כל פרטי הדינים דגירות, הרי נעמי לא היתה אמורה לדעת את כל פרטי דיני הגירות, וא"כ היא היתה יכולה לנטות להכניסה לעם ישראל, ובפרט שאשה היא רכה בטבעה והרי מדובר על כלתה שהם חיו יחד כעשר שנים ועברו יחד את כל הדברים, בכך יחד, התנשקו יחד, היו יחד הן בזמנים הטובים והן בזמנים הרעים, אעפ"כ אומרים שבאם היא היתה מגיירת אותה בגלל גישה כזו הרי היתה זו צרה לכל העם היהודי.

(משיחת יוס ב' דחה"ש ה'תשל"א - בלתי מוגה)

* בגליון הבא שיו"ל אי"ה לחג השבועות, נביא את ההוראה וההמשך משיחה זו. המו"ל.

מוקדש לז"ע הרה"צ הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי

רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ר שתיתכף ומיד יקוים היעורר "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלימה

מה דינו של גלית הפלשתי לפי חוק השבות?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. אך הקב"ה צוה שיכתבו את מגילת רות ויקראו אותה בכל שנה ושנה, ויקחו ממנה את ההוראה, וכדי ללמוד ממנה הוראה לא זקוקים לראש כמו המהר"ם ש"ף וכו', אלא ההוראה היא פשוטה (ובפרט שענין זה נרשם בתנ"ך, שמזה מובן יותר שיש ללמוד מכך את ההוראה לימינו אלה, כפי שהגמ' אומרת במגילה "נבואה שהוצרכה לדורות נכתבה ושלא הוצרכה לדורות לא נכתבה"):

היו שני אחים שהתחתנו עם גויות, ואיזה גויות? – אומר המדרש (רות רבה ב, ט) שהן היו הבנות (או הנכדות (ראה יפה ענף שם)) של עגלון מלך מואב, היחוס והגדולה הכי חשובים שישנם, ושני גויות אלו באו לחמותן ("צו זייער שוויגער") ואמרו, שללא הבט ע"כ שהן בנותיו של עגלון מלך מואב, אעפ"כ הן יודעות מארץ הקודש, וכיון שהן התחתנו עם יהודים [במילא חל עליהן חוק השבות...] ויש להן את הזכות לקבל חלק בארץ ישראל, ואשר על כן, הן מותרות על כל הדברים הטובים שיש להן במואב, והן מוכנות לילך בחסור-כל לארץ ישראל, אף שאז עדיין לא היתה "סוכנות" ולא חילקו דירות, אכילה ושתי' וכו'. וכפי שרואים מהסיפור במגילת רות גופא, שרות הוכרחה לילך וללקט שכחה ופאה, וללא זה לא ה' לה ולנעמי מה לאכול, ואעפ"כ הן הסכימו לסבול ("אויסגעריסען ווערן"), העיקר ללכת לארץ הקודש ולהיות יהודים, בלי ויזה וללא קבלת פנים.

ואדרבה, ה' להן ההיפך מקבלת פנים, שהרי אמרו עלי' "הזאת נעמי", ואעפ"כ הן היו מוכנות לסבול את כל הזלזולים והבזיונות העיקר להתגייר משום שבעליהן היו יהודים ועוד מילדי השופטים, שזה ה' יחוס גדול, ועל כן גם הן רצו להיות יהודיות.

ב. מספרת לנו מגילת רות, על שני אופנים בגישתן אז אל היהדות:

רות אמרה "באשר תלכי אלך באשר תליני אלין וגו'", ורואים מה יצא ממנה אחר-כך – דוד המלך.

ואילו גישתה של ערפה היתה שונה, ועל כן רואים מה יצא ממנה – גלית הפלשתי.

ומובן, שבאם היו מקבלים את גיורה של ערפה כפי שהי' רצונה וללא שום תנאים, ה' יוצא ממנה מה שיצא אח"כ (גלית), ואזי הוא ה' מבין בני' [.] . שאז ה' הרבה יותר גרוע.

ולכאורה, הרי חוק השבות עמד לצידה של ערפה והיא הסכימה להיות יהודי', ובכל-זאת בגלל שלא קיבלה לעדת ישראל, יצא היתרון שגלית נולד בין הפלשתים, ובמילא כשהוא הגיע להלחם עם מערכות ה' [ולא רק עם מערכות ישראל], אזי בני ישראל ידעו שמדובר כאן בשונא שלהם, והוא לא שמר זאת בסוד אלא כולם ידעו שהוא פלשתי, ושאלו הכריז אשר מי שילחם בגלית יקבל שכרו וכו'.

אמנם יהודים הם מאמינים (בני מאמינים)¹⁰, ולכן מאמינים ש"ואוהב את יעקב גו" ללא שום ספק – אלא שזהו בהעלם, ובני ישראל תובעים שיהי' בגלוי!

ג. כידוע מענה אדמו"ר המהר"ש לאדמו"ר הצ"צ¹¹

[בהמשך לשאלת אדמו"ר המהר"ש על הקץ שנאמר על אותה שנה: מדוע לא בא אז משיח? ומענה אדמו"ר הצ"צ שבאותה שנה נדפס הלקו"ת, אמר על-כך אדמו"ר המהר"ש:]

רוצים וצריכים ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים!

כלומר, ללא הבט ע"כ שנדפס הלקוטי תורה [יודוע מה שאמר הרבי (מהורש"ב) נ"ע¹², שכאשר יושב בחדרו ולומד לקוטי תורה הוא מרגיש עצמות ומהות, "ידעתי¹³ הייתי¹⁴"], אעפ"כ זה לא מספיק, אלא צריכים ותובעים ביאת משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים **באופן גלוי!**

ובפרט לאחר שבני ישראל נמצאים בגלות וסובלים צרות צרורות כבר למעלה מ-1900 שנה – טוען יהודי: "במה אהבתנו?"! לא רואים שום אהבה בגלוי!

ובמילא זועק היהודי והופך עולמות ("קערט וועלטן") – שמשח צריך לבוא למטה מעשרה טפחים!

היתכן שיהודי ימצא בגלות, ובמעמד ומצב ד"טוחן בבית האסורים כו"¹⁵ – הרי הוא בן מלך?!

אפילו כשמדובר על עבד, מחוייב אדונו לספק לו כל צרכיו¹⁶; אבל אתה (הקב"ה) בחרת לך עבד כזה שהוא בן מלך¹⁷ – שהרי כל יהודי הוא בנו של הקב"ה, ויתירה מזו, התורה אומרת שכל ישראל **מלכים** הם¹⁸ – וא"כ עליך לשלם לו בהתאם לכך.

ובפועל, לא רק שלא משלמים לו באופן גלוי, אלא עוד בני ישראל נמצאים **בגלות!**

לאחרי כל השנים שעברו בגלות, בודאי כבר הגיע הזמן שאהבת הקב"ה לישראל תהי' בגלוי!

ולכן כאמור, כל זמן שנמצאים עדיין בגלות צריכים להתפלל, לתבוע, להרעיש בעולם ולהסעייר עולמות ("אויפשטורעמען וועלטן") – "ווי וואַנט משיח נאוו!"

וכפי הדין¹⁹, שכאשר חסר ליהודי משהו עליו להתפלל לה' ולבקש שימלא חסרונו.

ד. ישנם כאלו המתלבשים ב"איצטלא של יראת שמים", ואומרים שזה לא הסדר והדרך שלהם לבקש ולתבוע מהקב"ה...

מה זאת-אומרת ש"זה לא הסדר שלהם"? – הרי זה לא ענין של סדר או לא סדר, מדובר במצות עשה מן התורה שכאשר ליהודי חסר דבר מסויים, ועאכו"כ כאשר מדובר על חסרון

(10) שבת צז, א. (15) תניא פל"א (מ, סע"א ואילך).
 (11) לקו"ש ח"ו ע' 80 הע' 70. וראה "יחי המלך" קלז ע' 8. קעו ע' 7. ועוד. (16) קידושין כב, א.
 (12) סה"ש תשי"ג ע' 63. תש"ה ס"ע 85. (17) ראה ברכות פ"א מ"ב. וראה גם משנה ב"מ רפ"ז.
 (13) ספר העיקרים מ"ב ספ"ל. מד"ש אבות פ"ו, ז. (18) תקו"ז בהקדמה (א, ב).
 (14) ראה סה"ש הש"ת ע' 27. ועוד (ראה בהנסמן בנצי"ז שם). (19) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"א. וראה סה"מ להצ"צ קטו, א. וראה סה"מ תקס"ד ס"ע קו ואילך.

הגאולה – עליו להתפלל להקב"ה ולבקש שימלא חסרונו.

אמנם יש לעשות זאת "שלא על מנת לקבל פרס"²⁰, אבל הא גופא רצונו של הקב"ה – שכאשר יהודי נמצא בגלות עליו לבקש את משיח צדקנו, ובמילא יש לבקש זאת כי הקב"ה כך רוצה, והרי זה "שלא על מנת לקבל פרס" [וכמשנ"ת בשיחות שלפנ"ז בארוכה²¹].

ולכן, בכל תפלה ותפלה ובכל יום ויום – הן בימות החול והן בשבת ויום טוב, ואפילו בזמן ד"ד"רעוא דרעוין" – אומר כל יהודי לאחרי הקדמת ג' ברכות הראשונות וכו': "ותחזינה עינינו בשוּבך לציון ברחמים!"

ולאחרי "מוּדים" וברכת "שים שלום" (ענין המשכת השלום למטה מעשרה טפחים) אומרים: "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך!"

ונוסף לזה – הרי "שיבנה ביהמ"ק במהרה בימינו" נכתב במס' אבות²² ונכלל בגדר "דבר משנה", וידוע ש"טעה בדבר משנה חזו"ר²³ כיון שמלכתחילה אי אפשר לטעות בדבר משנה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה להכריז שמשיח בא!

ה. [.] ויה"ר שאכן תבוא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים, בגלוי ובאופן ד"מיד הן נגאלין²⁴, תיכף ומיד.

וכנזכר לעיל²⁵ פתגמו של אדמו"ר המהר"ש שרוצים וצריכים את ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים – והרי אדמו"ר המהר"ש בודאי ישיג ויפעל ("אויספרין") זאת, ותהי' ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, באופן ד"מלכתחילה אריבער", והכל יהי' מתוך שלום, עונג ושמחה!

יחד עם שלימות העם – השלימות של כל יהודי ושל כל היהודים, שלימות התורה, ושלימות הארץ – ארץ ישראל לגבולותי', "ארץ טובה ורחבה" – "ירחיב ה' אלקיך את גבולך"²⁶, כולל ארץ קיני קניזי וקדמוני²⁷. ובעבודת האדם – עבודת המוחין, כמבואר בדרושים של אדמו"ר האמצעי²⁸ (כמוזכר בהתוועדות הקודמת²⁹).

ויקויים היעוד³⁰ יחיינו מיומיים ביום השלישי יקימנו ונחי' לפניו – בנין בית המקדש השלישי, בגאולה השלישית שאין אחרי' גלות, ע"י ה"גואל אחרון"³¹, במהרה בימינו ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה להכריז עתה את כל ההכרזות הדרושות, והכריזו על ה"דינער" עבור ישיבת תורת ואודות סיום כתיבת ס"ת ע"י בית חב"ד דבופולו. אח"כ אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "מזאָל מכריז זיין אַז משיח קומט" [= שיכריזו שמשיח בא!]]

אחר שהכריזו הנ"ל – פנה כ"ק אד"ש לילדים ורמז לנגן "ווי וואַנט משיח נאָו".
(מעובד בתרגום חפשי משיחת ש"פ נשא ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

- (20) אבות פ"א מ"ג.
- (21) ס"ג ואילך (בהנחה ש"ל ע"י "ועד הנחות המתימים").
- (22) פ"ה מ"כ.
- (23) כתובות פד, ב. טושו"ע חו"מ רסק"ה.
- (24) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.
- (25) ריש ס"ה.
- (26) שופטים יט, ח.
- (27) רש"י שם.
- (28) ד"ה אל תצר את מואב (עי' 6 ואילך).
- (29) אור ל"ב סיון – במאמר ד"ה וידבר אלקים גו'.
- (30) הושע ו, ב.
- (31) נסמן בלקו"ש ח"א ע' 8 הע' 3.

כוחו של כל אחד מישראל

מכיון שכאו"א מישראל הוא בדרגת "אלקים" (אלקים אתם"), שפירושו "בעל היכולת והכחות כולם" (שו"ע או"ח ס"ה) – מובן, שכל יהודי נעשה בעל-הבית על מציאות העולם כולו, ולכן, כאשר אומר "דאלאי גלות" (הלאה הגלות) – אזי תיכף ומיד באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו!

ובפרט כאשר אמירת "דאלאי גלות" היא בלשון עמי הארץ – לשון המובן לכל, גם לאלו שיכולים לחשוב שמספיק הענין ד"מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך", אבל באופן שנמצאים עדיין בגלות, וצריך להתנהג באופן ד"דרשו את שלום העיר גור" – אזי אומרים גם להם: "דאלאי גלות!"

(משיחת ליל ערב חג השבועות ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

לפי העיתונים משיח כבר יכול לבוא...

נהגו פעם לומר אצל חסידים (בשמם של גדולים), שכאשר משיח יבוא, יכתבו אודותיו בעיתונים. אזי אודות משיח כבר כתבו בעיתונים כמה וכמה פעמים, ואם-כן גם מניעה ועיכוב זה הוסר כבר, ומשיח יכול כבר לבוא...

(תרגום חפשי משיחת אור לג' סיון ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

בנוגע לפועל – יחגגו עתה השמחה דשמחת-תורה

ובנוגע לפועל – יחגגו עתה השמחה דשמחת, והעיקר – שלא יהי' מקום לתמיהה לשמחה זו מה עושה?!... כיון שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו. ובפשטות – ש"בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", נשמות בגופים, "חלק אלקה ממעל ממש", בגוף גשמי שיכולים למששו בידיים, גוף בריא ושלם, עם חוש המישוש בריא ושלם, ביחד עם כל צדיקי עולם, ונשיא דורנו בראשנו, תיכף ומיד ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן ניגון הקפות לאביו הרלו"צ ז"ל, ועמד מלא קומתו ורקד בשמחה רבה ועצומה]

(משיחת ש"פ נשא, ט' סיון ה'תש"נ - בלתי מוגה)

המדר מוקדש לעילוי נשמת

ח"יה מושקא ושטערנא אסתר ע"ה בנות - יבלחט"א - הרה"ח ר' אפרים זאב שמואלי ישיחי

נלב"ע ביום כ"א מנחם-אב ה'תשס"ד

ולע"נ הוריו: ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג

ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד

ת. ג. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה